

[Gregersen.]

retter en så stor bygning på den måde, som det er påtænkt, må der ansættes mange, mange flere mennesker, og det vil sige, at man ikke alene får en meget betydelig anlægsudgift på ca. 3 mill. kr., men at også driftsbudgettet vil stige meget væsentligt. Dels af finansielle grunde, dels fordi jeg er enig med det konservative folkeparti i dets oprindelige indstilling, advarer jeg imod en ting som denne; det er ikke en samfundsopgave, og derfor kan mit parti ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Petra Petersen: Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til fremme af det foreliggende lovforslag. Det arbejde, statens husholdningsråd udfører, har afgjort stor værdi, og det er naturligt, at staten yder den nødvendige støtte til tilvejebringelse af de lokaler, der skal bruges til formålet.

Det ærede medlem fru Viola Nørlov har i dag talt om de velsignelser, der kommer til os fra statens husholdningsråd. Jeg kan dog ikke lægge skjul på, at jeg altid er noget ængstelig, når jeg ser alt det, der udadtil ser så godt ud, men som på grund af de forhold, store dele af befolkningen lever under, slet ikke får den betydning, der lægges deri. Statens husholdningsråd har, som det har været nævnt her, den opgave at virke til fremme af husholdningens ernæringsmæssige, hygiejniske, tekniske og økonomiske forhold, og det er så udmærket, hvis befolkningen vil og kan gøre brug af dette arbejde. Man må imidlertid ikke glemme, at antallet af husmødre, der ikke kan gøre brug af husholdningsrådets undersøgelser, er stigende. Jeg tænker her på de mange, som ikke har et blot nogenlunde ordentligt køkken, som ikke ejer tekniske hjælpemidler af nogen art.

Det ærede medlem fru Viola Nørlov talte om vaskemaskinerne. Jeg har selv, og det har det ærede medlem sikkert også, prøvet at stå ved en vaskebalje, og jeg ved, at der er mange, f. eks. byhusmødre, som lejer en vaskemaskine; men det er kun de selverhvervende, der kan det, de andre må stå ved vaskebaljen, de har ikke råd til at leje en vaskemaskine. De ejer heller ikke i deres køkken en kødhakkemaskine eller en brødmaskine — vi kan lige så godt se på det, som det er —, og de er heller ikke i stand til at give deres familier den kost, der svarer til teorien om moderne ernæring. Også hygi-

ejnen står langt tilbage, for renlighed er en dyr ting. Er det ikke selvmodsigende, at dygtige kvinder gør et arbejde, og at der ofres store summer på at oplyse befolkningen om, at kosten skal være rig på vitaminer, når man samtidig ser, at forbruget af A-vitamin er dalet fra 5 200 enheder for hver indbygger i 1951 til 4 300 enheder i 1952. Jeg ved ikke, hvor meget vort forbrug skal ligge på, jeg har ikke haft tid til at spekulere på den slags ting — det er der andre der ved —, men når man bringer disse tal i statistikken, går jeg ud fra, at det er, fordi man finder det faretruende, at forbruget er dalet. Vi ved, at der er mange, der opretholder det nødvendige forbrug, fordi de har råd til det, men mange må ligge betydeligt under de 4 300 enheder.

Det ærede medlem fru Viola Nørlov nævnte, at statens husholdningsråd i morges i de „to minutter“ havde fortalt os, at vi skal passe på at få de nødvendige C-vitaminer og ikke spise for mange kartofler, men derimod rosenkål. Herregud, ved man da ikke, at kartofler er den billigste føde, arbejderne, de arbejdsløse og de børnerige familier kan få? Hvor kan man sige: spis rosenkål! når folk ikke har råd til at spise det, og det samme gælder mange, mange andre ting.

Jeg er selv husmoder og står også i forretningerne om lørdagen, når jeg kommer hjem; og jeg ser, hvordan husmødrene — man kan se det fra gang til gang — køber mindre kød, mindre pålæg o. s. v., o. s. v. De handlende fortæller, at trods stigende priser er omsætningen dalende. Jeg spurgte i sidste uge en mælkehandler, og han sagde: jeg må indrømme, at mit smørsalg er steget lidt, men til gengæld er salget af mælk og fløde og andet dalet ganske betydeligt, det gælder også margarine. Til gengæld, sagde han, er skummetmælksalget steget. Hvad betyder det? Det betyder, at folk er fattige og ikke har råd til at købe sødmælk, men må købe skummetmælk.

Der er efterhånden ikke så lidt forskel i de måder, hvorpå man offentligt indrømmer, at store dele af befolkningen lever dårligt. Når de store dagblade ved juletid skal have indsamlinger, så finder man de fattige, og når de samme store dagblade søger faddere til syges og fattiges daglige måltid, erkender man offentligt, at trangen og fattigdommen er tilstede; det samme er tilfældet, når storbyens blege og underernæ-